

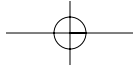
ÁGH ISTVÁN

Éveink találkozása

Zsófinak

*Tizennyolc éves voltam, mint te most,
kényszer-vakációs, lábadozó diák,
'56 decemberében az otthoni szerűn
álltam valami kora tavaszi fényben,
pedig a késő ős fozslányai csüngtek
a túlrejt sugarakon, s a kert alatt már
kitakarva a rögökig, kéreg- és torzs-hidegben
készülődött a föld a karácsonyi hóra,
csak a pajta lebegett az idő fölött, külön,
ahogy a délutáni alkony selyemfelhői fátyolozták
a mohás zsupp tetőt, hiába terült lent a sár,
sötétbarnán csordogált a trágyalé patakja,
moharemény tündökölt a magasban
egy egész tömegsírra való örökzölddel.*

*Tudom már, a túlélés gyönyörűsége kápráztatott,
varázsolván a lehető legkevesebből,
akár a semmiből, azt a ki tudja, meddig tartó
útravalót, melyben te még a képzelődés
meleg árama, nemlétből visszavett lehetőség,
a háromkilós jajdulás előérzete voltál,
s mára éppen annyi idős, mint akkor én.
Mi történt, hogy itt a pesti járdaszegély,
a félreeső halom mohája zsendít olyan
érzést megint, mint ami akkor elfogott?
Álmaimban kallódó ingecskéd jut eszembe,
s kizöldült, régen elsírt leheleted nyomát
látom a göncön, fiatal arcom árnyékával,
s eszembe jut, nem is születéssel volna nélkülem.*

[*Ágh István versei*]

*Tizennyolcadik s negyvenkettedik éviünk
találkozik most csillagunk együttállásában,
mikor a kórház-utca senki földjén zöldell
ez a mohatelep, mit nem is vennél észre,
ha erre jársz, hisz én is évek óta most
fedeztem föl, bár közelében lakom.
Talán egy szíven lőtt fiút temettek oda,
és exhumálták vagy csak ott feledték.
Úgy látszik, a világnak vesztébe kell fordulnia
se-már, se-még idő csöndjében végignyúlva,
északról délre húzott, nyirkos betonról félrevetve,
s akkor a tél égi nagyító lencséje alatt
a mohából megjelenik, mint egy salátás konyhakert,
hétbátárnyi mező és rét, a régi pajta zsuppyja.*

(1980/2009)

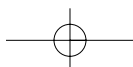
Kötelező út

*Az inged minden nappal hidegebb lesz,
s vele az ősz magának kitapint,
akár a várost rideg levelekkel,
s a jegenyét varjakkal odakint.
Már a napnál korábban kél az ember,
mintha sarkcsillag fénye mögül vennéd
a sarki boltban tejedhez a zsemlét.
Azt kívánod: bár sose lenne reggel!*

*Ez már nem is látástól vakulásig!
Folytonos készültségbe kényszerít,
s a robotnál is jobban kisajátít
valami, felsőbb rendelés szerint.
Mielőbb nyugdíjasra öregednél,
a pincemélyben fát aprítanál,
kosaranként kályhádig hordanád,
s a nappal együtt kezdődne a reggel.*

*Kötelező tévutadról le nem térsz.
A tél deres síneket húz alá.
Vörös füledig ér a feltúrt gallér,
magadba bújsz, s ki rád néz, az se lát,
és nem léphetsz le, bármiképp szeretnéd.
Csekély remény, ha érzed, mi aláz,
ha lassabban jársz, mint a rohanás,
és számon tartod, amit elfelednél.*

(1963/2009)

Egy rab madárra

Fönt vagy-e még a szakadékba hajló
bokor hegyn, te kismadár?
tüskés ágakba gabalyodva
bagytalak ott, elérhetetlen,
míg a szomszédban fajtád
boldog példánya csivített,
téged a pánik pörgetett
oly tébolyító csapkodásba,

bogy majdnem elrepült a szárnyad,
de te csőrözted eleséged
a héjából még akkor is,
ott vagy-e még, vagy leszakadtál,
csöpp bojt, hol segíthettem volna,
ahol már én is úgy vagyok,
mintha meg kéne mentened.

(1983/2009)

Erdő, megszállók után

Agyagba dermedt hernyótalpak
egymásba vesző nyoma visz
oda, hol már sorompó nélkül
léphetek át a tiloson,
amerre sírás repdes döglött
pinty fölött, melynek szárnya zöld
levélként csüng az őz-csontvázon,
könnyeznem kéne, nem tudok,
elszálló kék mahorkafüstös
báránnyelbőkön jár a nap,
kasárnya-láger pusztasága,
s rézgomb a szalmaszál alatt,
az elrúgott konzervdoboz
rozsdás fogakkal viczorog,
ferde villanydúc halálfejjel

lukasztja láthatáromat
gazvert félig nyitott klozetra,
s a deszkán száradó papír,
most már örökre itt ragadna
a vadvirágok társaként,
örülni kéne, nem tudok
annak, ki hálát követelt
kimenve is, miként bejött,
elsírtam minden könnyemet
a kivárásban haltakért,
amíg túléltem magamat,
s mint aki örülhetne bár,
barangja mégis gyászra húz,
miközben lábával mulat
elcsattogó csizmákra ráng.

(1991/2009)